

Z OBSAHU	Kristus je pravé světlo. Katecheze papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: P. Daniel Dajani SJ	06
	Deset let encykliky Benedikta XVI. „Deus caritas est“	07
	Deset let s Bohem v zádech. V Hospici sv. Jana N. Neumanna	11

TRADICE OTCŮ

Z promluvy svatého Sofronia, biskupa jeruzalémského († 638)

Pospěšme vstříc Kristu, my všichni, kteří s takovou zbožností slavíme a uctíváme jeho tajemství, pojďme všichni s ochotným srdcem. Nikdo ať při tomto setkání nechybí, ať není nikoho, kdo by nenesl světlo.

Zažijeme-li plamen svíce, chceme ukázat na Boží světlo toho, jenž přichází, od něhož pochází světlo všeho, co svítí, neboť on zahání temnoty nejtemnější a hojností věčného světla všechno osvěcuje. A chceme také co nejjasněji dát najevo, jak má zářit naše duše, chceme-li mu jít vstříc. [...]

Nikdo z nás ať nezůstane neposvěcený tímto světlem, nikdo, koho zcela naplnilo, ať nesetrává v noční temnotě, nýbrž vyjdeme všichni plni jasu. Byli jsme osvíceni, všichni společně vyjdeme naproti a se starcem Simeonem uvítejme ono světlo, jasné a věčné. Se Simeonem se z duše radujeme a Původci a Otcí světla společně zazpíváme chvalozpěv díků, neboť on nám poslal pravé světlo, zaplašil temnotu a všem nám dal zazářit svým světlem.

Skrze něho jsme také my uviděli Boží spásu, kterou připravil před očima všech národů a kterou nám zjevil ke slávě nového Izraele. A stejně jako byl Simeon pohledem na Krista zbaven pout pozemského života, i my jsme rázem byli osvobozeni od onoho starého a temného hříchu.

Také my jsme ve víře objali Krista, když k nám přišel z Betléma, a z pohanů jsme se stali Božím lidem, neboť Kristus je naše spasení od Boha Otce. Spatřili jsme Boha, když se stal člověkem; a protože jsme viděli, že Bůh přišel, a v duchu ho vzali do náruče, nazýváme se novým Izraelem. A proto každoročně slavíme tento Boží příchod a nikdy na něj nezapomeneme.

Guido Da Siena: Obětování Páně (1270). Foto: Wikimedia Commons

Posun správným směrem

Ve změní různých zájmových skupin prosazujících své cíle bez ohledu na druhé a v čase rozdělené společnosti kvůli uprchlíkům se lehce přehlédne důležitý moment v úpravě zákona o pohřebnictví. Návrh novely přináší pozitivní změny. Dosud nebylo pro rodiče možné pohřbit potrácené dítě, pokud vážilo méně než půl kilogramu. Takový případ je nazýváme plod po potratu. Podle našeho přesvědčení je to nedůstojný a mylný název. Člověk je člověkem od samého početí. Tzv. plod po potratu je podle stávající normy považován za odpad. Je srovnán ze světa spálením jako jiné části těla, např. amputované údy aj.

Novela, aniž otevírá diskusi o počátku lidského života, nepřímou ukazuje správným směrem. Bude možno se důstojně rozloučit a uložit na pietní místo i človíčka, který váží při potratu méně

než půl kila. Není tam stanovena nižší váha, od kdy lze teprve uskutečnit rozloučení. To v důsledku znamená neomezenou možnost piety.

Rovněž se prodlužuje lhůta, do kdy mohou rodiče požádat o vydání človíčka. Z dosavadních 96 hodin se lhůta prodlužuje na 168 hodin. Vítám tuto navrženou novelu, která je důležitým posunem k humanitě. V současné lhostejnosti, nechuti a netečnosti vůči důstojnému rozloučení se zemřelými se rozsvěcuje světélko ukazující opačným směrem. Potrácený človíček není přece pouhý tělesný úd. Pieta vůči zemřelému je mj. projevem úcty k zázraku života, který jsme nezaslouženě obdrželi jako veliký dar. Při rozloučení si uvědomujeme svoji pomíjivost a dočasnost pozemského putování. To vše je podle mého spojeno

Dokončení na str. 2